

Рецензия

от

проф. дфн Амелия Личева, Софийски университет, Катедра „Теория на литературата“

за участие в конкурса, обявен в ДВ, бр. 93 от 26.11.2019 г. за академичната длъжност „доцент“ по област на висшето образование 3. Социални, стопански и правни *науки*, професионално направление 3.5. Обществени комуникации и информационни науки (Критика и критически практики)
ФЖМК, Софийски университет

Данни за конкурса:

В обявения в ДВ бр. 93 от 26.11.2019 г. конкурс за академичната длъжност „доцент“ документи за участие е подал един кандидат – гл. ас. д-р Марин Христов Бодаков. Конкурсът има за цел да задоволи нуждите на ФЖМК от хабилитиран преподавател в посочената област. Всички документи отговарят на изискванията. Спазени са и Националните минимални изисквания, които кандидатът покрива.

Данни за кандидата:

Марин Бодаков е едно от утвърдените имена в съвременната българска оперативна критика. Почти няма значим български автор, за когото той да не е писал и чиито книги да не анализирал проникновено и професионално. Нещо повече, той винаги е имал вкус и към по-маргинални автори и литературни прояви, в желанието си да култивира нормалност в средата. Всички това в годините го наложи като авторитет в гилдията и критик, чието мнение се търси. Работата му в издания като „Български месечник“, „Култура“ и „К.“ могат да онагледят казаното.

Изтъкваме това, защото тази позиция и този натрупан опит от емпирията Марин Бодаков пренася и в теоретичните си изследвания, което ги прави и практико-приложни – нещо, което е изключително важно за сферата, в която преподава и с която е обвързано кариерното му израстване.

В подкрепа на казаното по-горе са и авторитетните награди „Христо Г. Данов“ и „Рицар на книгата“, на които Марин Бодаков е носител, множеството цитирания на неговите публикации, работата му като редактор на десетки художествени книги, като представящ на премиери и пр. Изобщо, говорим за кандидат със своя физиономия и извоювана собствена територия на развитие.

Проблематика на научните трудове и приноси:

Марин Бодаков кандидатства в този конкурс с хабилитационния труд „Критика и искреност. Случаят Йордан Маринополски“, както и с 10 статии, публикувани в рецензирани издания. Тук ще се спрем най-вече на хабилитационния труд, защото това е основното изискване пред всеки кандидат за длъжността „доцент“.

Хабилитационния труд „Критика и искреност. Случаят Йордан Маринополски“ на пръв поглед е много прицелен в българската традиция и отваря към важни теми и дебати от историята на българската литература, и най-вече критика. Но това е само привидно. Макар и без да е заявено директно, и без да са направени препратки към съвременни теории, изследването на Марин Бодаков се вписва в някои водещи тенденции на съвременното литературознание. А именно – наложените от културните и постколониалните изследвания вглеждания в маргиналното, в алтернативното; желанието да се пренареждат ценности и канони, да се преобръщат йерархии. Вписва се и в линията на мислене на историчното през разказа, през историята на езика, както правят това изследователи от

типа на Райнхарт Козелек или литературоведи като Пол Рикъор и Умберто Еко. Защото за Бодаков интерпретацията, езикът са онези водещи белези, които могат да реконструират историчното. Не на последно място, изследването на Марин Бодаков е повлияно и от принципите на Новия историзъм с идеята, че текстовете трябва да се контекстуализират, а контекстите – да се текстуализират, за да се види каква амалгама и абсорбация определят художественото. И най-общо, трудът се полага в духа на фукоянската традиция, която проблематизира познаваемостта на историческия процес без „завиване“ към маргиналията. Всичко това прави изследването на Марин Бодаков навременно, актуално, модерно и приносно по отношение на българската литературна история, която - с малки изключения – по-скоро продължава да следва линията на „големите разкази“.

Няма да коментираме конкретиката от литературния образ на времето, който книгата маркира, но той със сигурност дава много нова информация относно дебатите, а и скандалите от първите десетилетия на ХХ в., като по този начин разширява и картината от ставането и битието на българския модернизъм. Всичко това ще занимава историците на българската литература, които решат да се върнат към този период. Тук по-скоро ще коментираме рефлексите към критиката, към битието на критика, които тези дебати поставят, защото това е тема, по която много малко се е писало. За да онагледя тази проблематика, Марин Бодаков избира темата за искреността, която – важно е да се отбележи – от известно време го занимава и в други негови текстове, включително в сферата на оперативната критика. През фигурата, текстовете и възраженията на Йордан Маринополски Марин Бодаков поставя въпроса за възможните посоки на критиката – властова, която понякога се изражда в желание за себеизява, за разчистване на сметки; и искрена, която се опитва да бъде вярна на личните пристрастия и да не престъпва морални граници. Когато

отлично познаваме на „голямата“ литературна история.

Статиите, с които Марин Бодаков кандидатства в конкурса показват трайния му интерес към темата за взаимната проникнатост на медии и литература, както и представят задълбочени прочити на творчеството на различни български писатели, показвайки уменията на автора да прилага и „близко“, и „далечно“ четене.

Преподавателска работа:

Имам преки впечатления от преподавателската работа на Марин Бодаков и защото години наред той водеше курс в МП „Преводач-редактор“, която ръководя, и защото в програмата почти всяка година имаме негови студенти. Няма да преувелича, ако кажа, че Марин Бодаков е много харесван преподавател, че той наистина успява да учи студентите, че им дава трибуна за изяви и поощрява талантливите. Мисля, няма да е пресилено, ако кажа, че доста действащи журналисти днес се усещат „негови ученици“.

Заключение:

Като имам предвид качеството на предложените текстове, публичния образ на Марин Бодаков, както и неговата преподавателска и журналистическа работа, си позволявам убедено да заявя, че на гл. ас. д-р Марин Христов Бодаков заслужено може да бъде присъдено научното звание „доцент“ в област на висшето образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.5. Обществени комуникации и информационни науки (Критика и критически практики) за нуждите на ФЖМК, Софийски университет.

